

A VALHALLA PÁHOLY SZEREPJÁTÉK MELLÉKLETE A GURU MAGAZINBAN

MEGJELENIK HAVONTA

XV. SZÁM

SZERKESZTŐ: NOVÁK CSANÁD

Valhalla Páholy[®]
K Ö N Y V K I A D Ó K F T

MUNKATÁRSAK:

GÁSPÁR ANDRÁS, JAKAB ZSOLT, KOVÁCS ADRIÁN, CHAMPDOR

© A „Valhalla Páholy” név és az embléma, valamint a „M.A.G.U.S.” név és az embléma a Valhalla Páholy Könyvkiadó Kft. bejegyzett védjegye

Cybelle

ARETHUSA

Státusz: Játoszható
Kaszt: Boszorkány
Szint: 1
Faj: Ember (ereni)
Jellem: Káosz, Élet

Erő: 13
Állóképesség: 14
Gyorsaság: 17
Ügyesség: 18
Egészség: 16
Szépség: 19
Intelligencia: 15
Akaraterő: 12
Asztrál: 17
Műveltség: 17

Életerő-pont: 9
Fájdalomtűrés-pont: 13

Pszi: Mesterfokú pyarroni pszi alkalmazó, a Kyr metódus Pszi-ostrom diszciplínájával

Szint: 1.
Pszi-pont: 10
Max. Mp: 8

KÉ: 30/31/24
TÉ: 51/44/-
VÉ: 99/87/-
CÉ: - / - /25
A számértékek törkard, tör, kézi nyílpuska sorrendben értendők

Képzettségek

3 fegyver használata:
Törkard, Dobótör, Kézi nyílpuska
Lovaglás

Fok

Af
Af

Képzettségek

Képzettségek	Fok
Úszás	<i>Af</i>
Ugrás/akrobatika	26%
Írás/olvasás	<i>Af</i>
Pszi (pyarroni iskola)	<i>Mf</i>
Ökölharc	<i>Af</i>
1 fegyver dobás: tör	<i>Af</i>
Herbalizmus	<i>Af</i>
Méregkeverés	<i>Af</i>
Sebgyógyítás	<i>Mf</i>
Szexuális kultúra	<i>Mf</i>
Etikett	<i>Af</i>
Tánc	<i>Af</i>
2 Nyelv (közös, aszisz)	3./3.

Felszerelés („induláskor”)

Fegyverek, közönséges felszerelési tárgyak, ezen kívül saját maga készítette mérgek és mágikus tárgyak:

Mérgek (hatása, száma)

4. szint	1k10 Fp kíméreg, 8 adag
5. szint	Bódító idegméreg, 4 adag
3. szint	Görcsöt okozó, izmokra ható méreg, 4 adag

Mágikus tárgyak

Hatalom itala, 12 adag
Gyógyitalok:

4 Fp-t gyógyító, 4 adag
2 Ép-t gyógyító, 2 adag
Enyhe lefolyású betegséget gyógyító, 2 adag

Kék gyertya, 2 darab
Hatalom amulettje, 2 darab

El fog bukni. Az első pillanatban tudta, hogy belépett a jelentéktelen külsejű épület ajtaján, úgy érezte, mintha világokat szétválasztó küszöbön lépett volna át. Az árnyékban meghúzódó asztalok körül homályos alakok ültek – férfiak? nők? –, és rezzenetlenül várták, hogy eléjük lépjen. Sorsa fordulóponthoz érkezett, ebben egy percig sem kételkedett. Egyetlen mozdulaton, szón is roppant sok múlhat. Ebben a klánban nincs helye határozatlan, ügyetlen, ostoba libáknak... úrrá kell hát lennie gyengeségein. Magabiztosságot sugalló testtartással lépett hát a „beszélgetést” vezető férfi elé, és szó nélkül leült.

A tapasztaltnak tűnő, időse férfi illedelmesen köszöntötte, majd lassú, dallamos, szinte éneklő hangon beszélni kezdett. Szavai idegen gondolatokat, ideológiát zengtek, Cybelle önmagába vetett hite pedig percről percre csökkent. Vajon valóban közējük akar tartozni? Valóban elkészerítené a bukás? Kétségbeesetten próbált megkapaszkodni az okokban, melyek elvezették a fejedáscok klánjához, hogy megkíséreljen felvételt nyerni szigorúan megszürt soraikba. Be kellett látnia, alig 18 évesen nem vonzotta ide más, mint a feltétlen rajongás az ismeretlenért, s a hatalom után, amivel maga is láthatatlanná, nesztelenné és halálössá válhat. Szerette a fegyvereket, s tisztelte azokat, akik szemfényvesztő ügyességgel bántak velük. A fejedáscok a világ minden táján félelmetes híru, rejtélyes harcosoknak számítottak, nagyon tetszett volna a lánynak, ha maga is a rettegett klánok egyikébe tartozhatna. Tudatában volt saját nem mindennapi képességeinek, mind gyorsaság, ügyesség, mind intelligencia terén. Nem hitte, hogy alkalmatlannak találtatna bármiféle vizsgán. Felveszik, aztán néhány év múlva az ő neve is egyenlő lesz a halálos veszedelemmel – ilyen egyszerűnek tűnt.

A „beszélgetés” azonban egyre kiábrándítóbb lett, még csak nem is hasonlított azokhoz a romantikus elképzelésekhez, melyeket Cybelle mindezidáig dédelgetett. Fanatizmus, merev gondolkodás, embertelen szabályok, józan ésszel nehezen követhető, feltétlen hűséget követelő klántörvények – nem ez kellett a fiatal lánynak. Hatalmat akart, hogy élhessen – hogy jól élhessen. Nem kívánt misztikus feljebbvalók által mozgatott gyilkológép lenni.

Döntött. Ez nem az ő világa. Felállt hát az asztaltól, merev arccal elnézést kért, majd vissza sem nézve, sietős léptekkel elhagyta a kis klán találkozóhelyét.

Kilépve a verőfényes utcára, már saját ostobaságát és naivitását átkozta. Élete egyik nagy lehetőségét szalasztotta el, csupán túlérzékeny lelke miatt. Tanácstalanság és düh kavargott benne, de maga sem tudta igazán, a fejedáscoknak vagy saját magának kellene-e szemrehányást tennie.

Ekkor lefátyolozott, feketebe öltözött alak lépett elébe. A fátyol pókháló finomságú anyaga mögött középkorú nő arca sejtett fel. Selyemruhájával gyenge szél játszott, a fekete kelme csillogvatompán fodrozódott, miként a sötét víz.

– Engedd meg, ifjú hölgy, hogy megmondjam sorsod, feltárjam előtted jövőd!

A nő hangja, akár ruhája selyme, lágyan szálló, puha szépségű, valahogy mégis sötét tónusú volt. Cybelle lerázta a felé nyújtott kezét, majd megtorpant. Visszanézett, egyenesen a nő fátyolon átszillanó szemébe. Különös, megmagyarázhatatlan érzés kerítette hatalmába egy pillanatra, de mielőtt tudata megkereshette volna forrását, tovaszállt.

A fátyolos nő közelebb lépett, kezével megérintette a lány tenyerét. Szeimeit lehunytá, összpontosított. Perceknek tűnő néma pillanatok után beszélni kezdett:

– Ifjú hölgy, ki a hatalmat keresed, ne tartsd kudarcnak találkozásodat a fejedáscokkal. Ellenkezőleg... észrevetted azt, mit sok férfi soha nem ismer fel. Ne bánd, hogy otthagytad őket. A sors más utat jelölt ki számodra, ahol képességeid legjavát nyújthatod. Igazi hatalmat kaphatsz az emberek felett, ha elég türelemmel rendelkezel... Ha ismerni kívánod ezt az utat, látogasd meg ma a Folyóvölgy utca hatodik házát, pontban éjféli órák. Most búcsúzom. Az istenek áldása és a holdvilág vigyázza utad, ifjú hölgy!

Cybelle bizonytalansággal küszködve lépett a Folyóvölgy utcába. Mintha csak álom lett volna a találkozás, a jósnő alakja minduntalan kisiklott elméjéből, ha megpróbálta felidézni magában. Csupán a szavak visszhangzottak fejében, újra meg újra. Végül a különös érzés, a találkozás sorsszerűsége bírta rá, hogy valóban eljőjön a megjelölt címre. Lassan ballagott a hatos számú épülethez. Sötét ablakok, jellegtelen kapu fogadta. Először halkán, majd hangosabban kopogott, de még az éj megszokott neszei sem hallatszottak odabentről. Már-már természetellenes volt a csend, s a lány elgondolkodott azon, hogy talán jobb lenne visszafordulni. Ám ha idáig eljött, már csak a kíváncsiság sem engedte távozni. Óvatosan a kilincsrre helyezte kezét, benyitott.

A kapu keskeny, gyertyákkal megvilágított folyosóban folytatódott. A falakat élénk színű kárpitok borították, mindőjük mintázata tomboló vadságot sugallt, akár a tűz tánca. Cybelle határozatlanul pillantott körül, majd belépett. Vonzotta a különleges hely varázsa, legyőzte hát mindinkább terebélyesedő félelmét, s elindult a folyosón. Három ajtót látott maga előtt. A bal és jobb oldalra vezetőök egyformák voltak, a szemben nyíló azonban nagyobb; ismeretlen, márványerezetet idéző fából készült. Erős és időtlenséget sugárzott, holdat formázó gombját ezüstből verték.

A lány csupán egy pillanatig tétovázott, azután megfogta a márványszerű ajtó gombját. Hirtelen villámcsapáshoz hasonlatos érzés száguldott végig tagjain – egy szemvillanásnyi időre megszűnt létezni a külvilág, majd minden visszatért a megszokott

állapotba. Cybelle nem tudta mire vélni a jelenséget, de most már mindenképpen magyarázatot akart. Kinyitotta hát az ajtót.

Sötét, láthatatlan falú folyosó fogadta. Természetellenes sötétség volt ez, szinte kavargott, gomolygott, mint valami éjfékete köd, melyből szörnyű lények születhetnek bármely pillanatban. A lány azonban lelke mélyéről különös bátortást nyert, belépett hát. Lassan haladt; az ajtón kívüli fény egy ujnyira sem tudott behatolni a folyosót uraló sötétségbe. Cybelle elvesztette irányérképét, nem tudta, mi táplálja mégis magabiztosságát, mi viszi minden lépéssel előbbre, egyre közelebb a remélt kijáráshoz. A percek óráknak tűntek, a folyosó mit sem változott – vagy, ha változott is, a változás láthatatlan maradt. A lányt körülölelte a sötét, ránehezedett, minden lépésnél fojtogatta. Ekkor keze végre falba ütközött, majd kilincset tapintott. Lázás sietséggel ragadta meg, s tépte fel az ajtót, vezessen bárhová, csak ki a rémséges sötétségből.

Egy szoba tárult fel előtte. Benn állványokon gyertyák égtek, imbolygó fényük világította meg a helyiség közepén álló asztalt és a körülötte ülőket. Az asztal kerek volt, anyaga az ajtó márványszerű fájára emlékeztetett, ám nem ezüst-fekete, hanem sűrűke-mélykék. Öten ültek körülötte. Kettő-kettő a jobb és bal oldalon, vállukat mutatva a belépőnek, egy pedig az ajtóval szemben. Nők voltak mindannyian, négyükön fehér ruha, fehér fátyollal. A szemben ülő alakban Cybelle azonnal felismerte a jósnőt, akivel reggel találkozott. Feketébe öltözött ezúttal is, ám most nem jószág és barátságosság, hanem erő és hatalom sugárzott alakjából. Arcát nem takarta fátyol, szemei a lányét fürkésztek.

Az asztal közepén halványan derengő kristálygömb állt, díszes ezüstalapzatát domborművek díszítették, melyeken különös táncot járt a gyertyák fénye.

A lány belépésekor csupán a fekete ruhás nő emelte fel a fejét, társai meg sem rezzentek. Senki sem szólalt meg, Cybelle pedig nem mozdult el az ajtó elől. A csend egyre hosszabbá, kínosabbá vált. A lány fejében ide-oda cikáztak a gondolatok. Nem tudta, hová került, kik ezek a nők, és mit várnak tőle. Hallott már boszorkányokról – ki ne hallott volna róluk –, ám másnak képzelte őket. Nem is sejtette, hogy Erenben is vannak szektáik.

Mind a négy fehér ruhás nő szép volt, finom vonásaikat a fátyol sem leplezhette. Rezzentelenül ültek, mintha észre sem vették volna a lány belépését. Cybelle zavartan köszönésfélét suttogott, de kiszáradt torkán alig jött ki hang. Legszívesebben elmenekült volna, de nem tudta, hová, merre, miért. Háta mögött az ajtó nyitva állt ugyan, de korántsem volt benne biztos, hogy hagyják elmenekülni. Végtére is, járt titkos termeik egyikében. Ráadásul egyre erősebben érezte, ezúttal nem szabad veszni hagyni a lehetőséget. Itt valóban magafajta közé kerülhet, igazi hatalomra tehet szert. Eddig ugyan nem foglalkoztatta a gondolat, hogy a mágia is lehetne további életének kísérője, de a csendben egyre világosabban öltött testet az elhatározás: nem hátrál meg.

Az asztalhoz lépett, szó nélkül ereszkedett bele a jósnővel szemben álló székbe. A fehérruhások továbbra sem méltatták figyelemre, szoborszerűségük megingathatatlanok tetszett. A jósnő ekkor az asztalra helyezett egy vörös színű gyertyát, amely kezének intésére lángra lobbant. A felszálló füst távoli világok, ismeretlen füvek illatát árasztotta, pillanatok alatt betöltve a helyiséget.

Cybelle tanácstalan volt. Újabb percek teltek el, a halott csend egyre inkább cselekvésre készítette a lányt. Belenézett hát az asztal közepét elfoglaló gömbbe.

Egynéhány pillanat után színes foltok, formák kavargtak a gömbben, szabálytalanok, alakatlanok mind. Cybelle koncentrált, a formák váltakozása egyre sűrűbbé vált, a fények eszeveszett táncba kezdtek. A lány elbizonytalanodott. Érezte, tennie kellene valamit a gömbbel, ám senki sem fogja megmondani, mit. Kísérletezni kezdett. Megpróbált alakokat, tárgyakat belélatni a formákba, mint gyermekkorában, amikor a báránylevelekre képzelte történetet. Azután az ellenkezőjével próbálkozott, irányítani akarta a gömb képeit. Szülővárosának főterét, a szobáját díszítő képet idézte maga elé, de a képeken semmi sem változott. Új ötlete nyomán egyszerre alkalmazta mindkét előbbi módszert. Ismerős

alakzatokat keresett a kristályban, majd megpróbálta őket úgy módosítani, hogy valóban a látni kívánt tárggyá formálódjanak. Megpillantott egy narancsvörösben fénylő keresztet, amiről apja dísztőre jutott eszébe. Elméjét igyekezett megtisztítani, gondolatait kizárólag a feladatra összpontosítani, a keresztből létrehozni a tőr képét. Meglepetésére az átváltozás elkezdődött – ám a gondolatok folyama hirtelen megtört, a kép elúszott. Cybelle csüggedten pillantott fel, s látta a jósnő arcán árnyként végigfutó érzelmeket. Remény, majd kiábrándulás, mely után ismét a bizakodás látszott visszatérni. A lány úgy érezte, van még lehetősége. Tovább figyelte hát a gömböt. Zöld-türkiz felhő bukkant fel a fényben, a jósnő szemét idézve fel. Ismét koncentrált hát, érezte a gondolatiból sugárzó erőt. A forma lassan, majd egyre gyorsabban változott Cybelle szándékának megfelelően. A gömbben elevenen ragyogott a szem, a kép mozdulatlanra merevedett. Cybelle végtelenül kimerültnek érezte magát, de tudta, sikerrel járt. A négy fehérruhás nő ekkor felemelkedett, s csendben elhagyta a szobát egy eddig észrevehetetlen ajtón át. A lány egyedül maradt a jósnővel.

– Megfeleltél, ifjú hölgy. Most már közénk tartozol, akár így akarod, akár nem. Meg kell őrizned rendünk titkait, cserébe tudással ruházunk fel, mely hatalmat szül. Sok év kemény munka vár, lélekből ints hát búcsút barátaidnak, ismerőseidnek.

– Egy kérdést még, tiszteletreméltó...

– Hellená.

– Mi történt volna, ha a próba nem sikerül?

– Hja, lányom... már egy hajó mélyében lennél, mely Kránba szállítja a fiatal, gyönyörű rabszolganőket...

A beavatási próba leírása a M.A.G.U.S szabályai szerint

Az ereni Rielan szekta beavatási próbája

A kiválasztottnak éjközépkor be kell nyitnia a kijelölt ház kapuján. Végig kell mennie a folyosón, a három ajtóig. Ki kell választania az egyenesen vezetőt, melyen a boszorkányok számára oly fontos hold képe szerepel. Ha bármely másik ajtót próbálná, zárva találja őket, a középsőről pedig eltűnik a kilincs. Ebben az esetben nincs más választása, el kell hagynia a helyet.

Amennyiben a középső ajtó kilinciséhez hozzáér, aktiválja az Árnyékajtó varázslatot – ennek jele az egész testet átjáró különös energiafolyam. A kiválasztottnak át kell jutnia az Árnyékajtó mögött található folyosón, hogy eljusson a szekta igazi központjába, amely a várostól akár több száz mérföldre is lehet. (Az átjutásra vonatkozó szabályokat lásd a varázslat leírásánál.)

Az Árnyékajtó a próba termébe vezet. Itt négy beavatott figyelni a szertartást, míg a szekta egyik vezetője irányítja az eseményeket. Törvény, hogy egyik boszorkány sem szólalhat meg, míg a próba be nem fejeződött. A kiválasztottnak magának kell felismerni a teljesítendő feladatot. A gömbön uralmat csak az gyakorolhat, aki sikeres Intelligencia és Asztrálpróbát tesz, miután már tudja, mit is kell tennie. A meggyújtott vörös gyertya különös hatású. Befolyásolja a kiválasztott koncentrációképességét, először gátolja, majd a további kísérletekben serkenti azt. Így a szekta vezetője viszonylag pontosan behatárolhatja a kiválasztott képességeit. A gömb irányítására minden próbát tevőnek négy lehetősége van. Az első esetben képzettségpróbát a gyertya hatása miatt -3-as módosítóval teszi. A második próba módosítója -1, a harmadiké 0, a negyedik pedig +2. Ha a négy kísérlet közül egy sem sikerül, a lány elbukott. Ám mivel ismeri a boszorkányszekta egyik vezetőjét, nem térhet vissza otthonába – Kránba vagy Gorvikba kerül, rabszolganak. Amennyiben a próba sikeres volt, kezdetét veheti a hosszú, kitartást kívánó tanulás...

Kovács Adrián